

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1470/2544

นายพันธ์ สันตจิตกุลโจทก์ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน โดยนายสิทธิพล รัตนกรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 32, พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 53

ย่อ / หลักกฎหมาย

การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนกระทำในรูปคณะบุคคลอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งตาม พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ.2537 แม้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจะมีได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนก็มีผลผูกพันกรรมการทุกคนไม่ว่าจะได้เข้าร่วมประชุมพิจารณาวินิจฉัยด้วยหรือไม่ ดังนั้น การฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจึงไม่ใช่เป็นการฟ้องคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนในฐานะส่วนตัวแต่เป็นการฟ้องในทางตำแหน่งหน้าที่ตามกฎหมายคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนทั้งคณะจึงถูกฟ้องเป็นจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของจำเลยที่ว่า การประสบนันตรายของโจทก์ไม่ได้เกิดจากการทำงานให้แก่ นายจ้าง และพิพากษาว่า โจทก์ประสบนันตรายเนื่องจากการทำงานในทางที่จ้างของบริษัทไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัย จำกัด นายจ้าง จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยได้ และโจทก์ประสบนันตรายเนื่องจากการทำงานให้แก่ นายจ้าง พิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนที่ให้อยุทธศาสตร์ของโจทก์ ให้ถือว่า โจทก์ประสบนันตรายเนื่องจากการทำงานให้นายจ้างและมีสิทธิได้รับเงินทดแทนตามกฎหมาย จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนเป็นคณะบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 31 มีอำนาจหน้าที่รวมถึงการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้มีสิทธิได้รับเงินทดแทนที่ไม่พอใจคำสั่ง คำวินิจฉัย หรือการประเมินเงินสมทบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 32 และมาตรา 52 คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจึงมีผลโดยตรงต่อนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้มีสิทธิได้รับเงินทดแทน และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 53 บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย ถ้าไม่นำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายในกำหนดดังกล่าว ให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนเป็นที่สุด โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนที่รัฐแต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายและพิพากษาว่า การประสบนันตรายของโจทก์เนื่องจากการทำงานให้แก่ นายจ้าง อันเป็นการฟ้องเพื่อทำลายมติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนเท่านั้น มิใช่เป็นการฟ้องลูกหนี้ให้ปฏิบัติชำระหนี้ในมูลหนี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบกับคดีแรงงานไม่มีค่าฤชาธรรมเนียมที่จะต้องมีการบังคับคดีเอาแก่ ลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งเป็นกรณีต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ว่า โจทก์จำเป็นต้องฟ้องให้ถูกตัวบุคคลที่เป็นลูกหนี้เหมือนคดีแพ่งทั่วไป และคดีนี้ปรากฏว่าในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ

คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนได้กระทำในรูปคณะบุคคลอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 แม้ชื่อตำแหน่งคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจะมิได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนก็ย่อมมีผลผูกพันกรรมการทุกคนไม่ว่าจะได้เข้าร่วมประชุมพิจารณาวินิจฉัยด้วยหรือไม่ตั้งนั้น การฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจึงไม่ใช่เป็นการฟ้องคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนในฐานะส่วนตัว แต่เป็นการฟ้องในทางตำแหน่งหน้าที่ตามกฎหมาย โจทก์จึงฟ้องคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนเป็นจำเลยในคดีนี้ได้ ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน.

องค์คณะ

จรัส พวงมณี · กมล เพียรพิทักษ์ · หัสดี ไกรทองสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1470/2544>